

ΙΖ'. σελ. 222). Τὰ γράφω ἀφ'αυτά, Μεγάλε καὶ Σεβαστέ μου Κύριε Πάλλη, γιὰτὶ δὲν ξέρω πὼς καλῆτερα νὰ δεῖξω τὸ σέβας, τὴν ἀφοσίωση καὶ τὴν ἀγάπη τοῦ Σᾶς ἔχω.

Σᾶς προσκυνῶ.

Ὁ κ. Πάλλης ἔλαβε καὶ τὸ ἀκόλουθο γράμμα :

..... τὴν 15 Ἰουνίου 1910

Πολύτιμε καὶ σεβαστέ συμπατριώτη μας

κύρ Ἀλέξαντρε Πάλλη,

Στὸ Λίβερπουλ.

Μετὰ τοὺς προσκυνισμοὺς μας τοὺς ταπεινοὺς ἐρωτοῦμε καὶ εὐχόμεσθε στὸν Θεὸν γιὰ τὴν ὑγεία σας καὶ τῆς φημιλιᾶς ᾧας· πάντα νὰ εἴστε καὶ καὶ νάκοῦμε τὸ καλὸ τῶνομα τοῦ μᾶς τιμᾶει ὅλη τὴν Ἀρβανιτιὰ σ' ἓνα τόσο πολιτισμένον μέρος ὡς τὴν Ἀγγλία.

Ὁ ἀγαπητός μας συγχωριανὸς κύριος ** μᾶς ἔστειλε προχθὲς ἐννιά(9)χίρτες λινοδεμένους τοῦ τοίχου γιὰ τὸ φτωχὸ σκολιὸ μας. Δὲν ξέρετε, σεβαστέ κύρ Ἀλέξαντρε Πάλλη, πόση χαρὰ πήραμε ὅπου εὐρέθηκε ἓνας πολυτιμημένος Ἀρβανίτης στὰ ξένα νὰ θυμηθῆ τὸ φτωχὸ σκολιὸ μας ὅπου τὰ φτωχὰ παιδιὰ μας μαθαίνουνε λίγα γράμματα γιὰ τὴν ἔψη τους καὶ θὰ βλογοῦνε κάθε μέρα τὸ τιμημένο ὄνομά σας. Στους χάρτες σας ἀπάνω γράψαμε αὐτὰ : δῶρο τοῦ κύρ Ἀλέξαντρου Πάλλη, τοῦ μεγάλου πατριώτη μας. Ὁ Παππᾶς μας προχθὲς Κυριακῇ στίς 13 Ἰουνίου ἔκανε δοξολογίαν γιὰ τὴν ὑγεία σας καὶ τῆς φημιλιᾶς σας. Καὶ πάντα τοῦ Ἁγίου Ἀλεξίου θὰ κάνουμε δοξολογίαν ταχτική.

Ταῦτα καὶ ὅς εὐχαριστοῦμε καρδιακά.

Προθυμώτατοι δοῦλοι τῆς ἀφεντιᾶς Σας,

Οἱ Μουχταροδημογέροντες τοῦ χωριοῦ . . .

Ὁ πρὸς Θεὸν εὐχέτης Παππᾶς . . .

Καὶ διὸ σφραγίδες : τοῦ χωριοῦ ἢ ταύρικη, καὶ τῆς Ἐκκλησίας.

ΓΑΛΛΟΑΓΓΛΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

(6, Ὀδὸς Σταδίου.— Ἀνωθεν Ἐστιατορίου Ἀβέρωφ)

Pierre Baudry-Egerton Duckworth

Ἡ Γαλλοαγγλικὴ Σχολὴ εἰδοποιεῖ τοὺς γονεῖς τῶν μαθητῶν τῶν διαφόρων Σχολείων ὅτι, ἐκτός τῶν ἤδη λειτουργούντων ἐσπερινῶν τμημάτων, θέλει καταρτίσει ἀπὸ 4—6 μ.μ. καθ' ἑκάστην *πρακτικὰ* τμήματα Γαλλικῶν καὶ Ἀγγλικῶν ἀποκλειστικῶς διὰ τοὺς νέους. Διὰ τάξεις τῶν δέκα τὸ πολὺ μαθητῶν Ἀρ. 6 μηνιαίως. Ἀρ. 10 διὰ τὰς δύο γλώσσας. Αἰθόνη καὶ ἰδιαίτεροι παραδόσεις.

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΜΑΣ

ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ.—Νόστιμα τὰ γράφει ὁ «Διαβάτης» (κ. Ι. Κοντυλάκης) στὸ «Ἐμπρὸς» (15 Ὀχτ.) γιὰ τοὺς Ρωμιούς ποὺ μεταξὺ τους «δὲν ἀλληλογραφοῦν ἑλληνιστί, διὰ τὸν φόβον τῶν . . . ἀνορθογραφῶν.» Κι ἂν ἀκόμα γράφουν ἑλληνικά, τὰ «γράφουν δυσαναγνώστως διὰ νὰ συγκαλύπτουν τὰς εἰς τὴν ὀρθογραφίαν ἀμφιβολίας. Ἀλλὰ καὶ ἔτσι ἔτσι ἔτσι ἔτσι ξένας γλώσσας, ἐκ ξενομανίας καὶ ἐπιδειξέως περιφρονητικῆς διὰ τὴν μητρικὴν τῶν γλώσσων, δὲν πταίουν ἕσον ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι παρουσιάζονται ὡς θεσμοφύλακες τῆς ἡμετέρας γλώσσας καὶ φανατικοὶ τῶν πατρίων τηρηταί. Αὐτοὶ ἐδημιούργησαν τὴν αὐτοπεριφρόνησιν ταύτην, ἣτις ἀληθῶς ἀποτελεῖ ἀξιοθρήνητον σύμπτωμα εἰς τὸν νεοελληνικὸν χαρακτήρα. Διότι ἔταν κηρύττουσιν καὶ ὑποστηρίζουσιν ὅτι ἡ γλῶσσα τὴν ὁποῖαν λαλοῦμεν ὅλοι οἱ Ἕλληνες μὲ μικρὰς τινὰς διαφορὰς λέξεων καὶ τύπων, εἶνε χυδαῖα καὶ βάρβαρος καὶ τῆς δουλείας ἀποκύημα, δὲν πρέπει ν' ἀποροῦν ὅτι, συμφώνως πρὸς τὸ κήρυγμα τῶν, τινὲς τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Ἑλληνίδων τὴν ἀποφεύγουν, προτιμώντες νὰ συνδιαλέγωνται εἰς μίαν ξένην γλῶσσαν. Διότι νὰ λαλοῦν τὴν ἀρχαίαν Ἀττικὴν, εἶνε ἀδύνατον, νὰ μεταχειρίζονται δὲ λαλοῦντες τὴν καθαρῆν, ἔπως γράφεται, δὲν εἶνε εὐκόλον, οὔτε ἔχουν πολλοὶ τὴν τόλμην νὰ λέγουν «μεταβαίνω εἰς τὸν οἶκόν μου», ἀντὶ «πηγαίνω εἰς τὸ σπίτι μου». Μόνον ὁ μακαρίτης Φλογαῖτης, καθ' ἕσον ἐγὼ γνωρίζω, εἶχε τὴν τόλμην ταύτην καὶ τὴν εὐχέρειαν. Μίαν ἡμέραν τὸν ἤκουσα νὰ λέγῃ ὅτι ἐδείπνησε μὲ ὠά.

«Οἱ ἄλλοι ὅμως, καὶ ἂν γνωρίζουν, δὲν ἔχουν τὸ θάρρος νὰ λέγουν τὰ αὐτὰ ὠά· νομίζουσιν καὶ πολλὸ δικαίως ὅτι γίνονται ἀστεῖοι. Ἀλλὰ πάλιν ἂν ἐμιλοῦν τὴν μητρικὴν τῶν γλώσσων κινδυνεύουσιν νὰ θεωρηθῶν χυδαῖοι. Λοιπὸν τί νὰ κάμουν μεταξὺ τῶν κινδύνων, τῆς προστυχίας καὶ τοῦ γελοίου; Προτιμοῦν νὰ μεταχειρίζονται μίαν ξένην γλῶσσαν. Ἴδού, κατὰ τὴν γνώμην μου, πῶς ἐγεννήθη καὶ ἐνισχύθη ἡ γλωσσικὴ μας ξενομανία. Ἐπάρχουν βέβαια καὶ ἄλλοι τινὲς συντελεσταί, ἀλλ' ὁ κυριώτερος εἶνε ὁ ἀνωτέρω, κατὰ τὴν κρίσιν μου.»

Αὐτὰ λέει ὁ «Διαβάτης» μὲ τὴν γλῶσσαν ποὺ σιχαίνεται: κι ὁ ἴδιος. Μᾶς θυμισε ὅμως μὲ τὰ γραφόμενά του τὸ Ζαχαρία τὸν Παπαντωνίου, ποὺ ἓνα βράδι, πρὶν ἀπὸ χρόνια, ξεκαρδισμένος ἔρθε νὰ δηγηθῆ σ' ἓνα κύκλο φιλικό :

— Εἶδα, παιδιὰ, τὸ Φλογαῖτη κ' ἔτρωγε κουλούρι. Καὶ ξέρετε τί μοῦ εἶπε : «Ἐξελθὼν τοῦ οἴκου μου, ἤσθάνθητι νυγμούς τινὰς πείνης. Παρατυχῶν δὲ κολληρισπώλης τις, ἐκάλεσα αὐτὸν καὶ ἠγόρασα κολλύριόν τι. Φαγὼν δὲ αὐτό, κατηύνασά πως τοὺς νυγμούς . . .»

ΣΤΟ «Σκρίπ» τῆς Κεριακῆς (17 Ὀχτ.) εἶδα με καὶ τὴν προκήρυξιν τοῦ «Λογοτεχνικοῦ Συνδέσμου», ποὺ τὴ δῆλωσιν γιὰ τὴν ἰδρυσὴν του τυπώσαμε στὸ περασμένο φύλλο. «Ὁ Σκοπὸς μας» ἔχει ἐπιγραφὴ τῆς ἢ προκήρυξιν — γραμμῆν, καθὼς μαθαίνουμε